

Tussen vloer en plafond

Met grote ogen keek de vrouw naar haar borsten. Als kalfsrollades waren ze opgebonden en omwikkeld met een dik nylon koord. Het deed pijn, maar Cecile kon er niets aandoen. Ook haar handen waren vastgebonden, op elkaar en via een koord aan een ring gebonden die uit het plafond stak. Ze keek naar haar voeten. Alhoewel deze met ijzeren banden aan de vloer waren vastgeklonken, deed het metaal geen pijn aan haar wreven. Integendeel, het voelde zelfs zacht en prettig aan, omdat de binnenkant gewatteerd was.

"Je moet niet zoveel met je boven lijf bewegen. Het koord snijdt zo in je zachte borsten". Cecile schrok en probeerde te zien waar de stem vandaan kwam. Maar iedere beweging die ze maakte, vergrootte inderdaad de pijn in haar enorme memmen. Ze dwong zichzelf rustig te blijven en keek recht voor zich uit, maar daar was niemand te zien.

"Goed zo, je leert het al", zei de stem die blijkbaar de gedwongen rust in haar bewegingen had opgemerkt.

"Wie ben je?! Wat wil je van me?!", schreeuwde de mooie, rondborstige vrouw uit. Ze luisterde naar de echo van haar eigen uitroepen. Het viel Cecile op dat haar stem net zo schalde als de die van de man; blijkbaar was hij in dezelfde ruimte.

"Ik weet dat je hier vlak in de buurt bent, dat hoor ik aan je stem! Wat wil je van me?!", riep Cecile het uit, wat rustiger. "Ooh, je bent een slimmertje he? Een intelligent wijffie in een dom lichaam", antwoordde de man. Aan zijn ademhaling tussen zijn woorden te horen, stond hij nu vlak bij haar in de buurt. Achter me!, schoot het door Cecile heen. Maar voordat ze iets venijnigs kon zeggen, sprak de stem verder en kwam al draaiend dichterbij. "Ach ja, wat dom van me", zei de man, bijna in haar oor, "helemaal vergeten. Je hebt gisteravond zelf gezegd dat je een dom lichaam hebt". De man stond nu recht voor haar. Niet-begrijpend en verbaasd over zijn laatste woorden keek ze hem aan. Het was een knappe man om te zien vond Cecile. En in een flits kwam hij haar bekend voor. "Hoe bedoel je, gisteravond?", vroeg de mooie vrouw.

"Weet je het echt niet meer?", leek de man oprecht te vragen. Cecile schudde haar hoofd. Er was een vage herkenning, maar daar bleef het dan ook bij.

De man pakte een stoel, ging er achterstevoren op zitten en hing met beide armen op de rugleuning. "Nou, dat zal ik je vertellen", sprak hij genoegzaam. Jij en ik ontmoetten elkaar in de Verghulden Hoorn". Dat café kende Cecile, dat was haar stamkroeg. Maar was ze daar gisteravond geweest? Ze kon het zich in elk geval niet herinneren. "Ik kwam binnen", ging de man verder, "en jij hing al ladderzat aan de bar. We raakten aan de praat. In het begin sprak je alleen maar wartaal uit, maar gaandeweg raakte de alcohol blijkbaar uitgewerkt en je begon zinniger te praten. Je vertelde me dat het net uit was met ene Rob". Bamm! Alsof ze door de bliksem werd getroffen, herinnerde Cecile zich inderdaad dat haar Rob het had uitgemaakt. Ze wist nog precies waar en hoe hij dat had gedaan, die schoft. De pijn van de verloren relatie welde weer in haar op, een bekende pijn. Waarschijnlijk had ze die de hele vorige avond gevoeld. Vreemd genoeg werd het hartzeer minder, verdoofd als het ware, telkens als ze naar deze man keek. Nieuwsgierig hief ze haar hoofd op en wachtte op de rest van het verhaal. Een verhaal dat klaarblijkelijk de hare was.

"Je vroeg me van alles over mannen. Hoe wij denken, hoe wij liefde ervaren en nog meer van die intieme dingen. Nadat ik alles had verteld wat jij wilde horen, begon je naar persoonlijke zaken te vragen. Wie ik was en hoe ik heette. Maar ook intieme zaken, zoals hoe ik de liefde bedrijf, met wie, hoe vaak en waar.

Maar vooral het hoe, dát wilde je weten. Je bent een slimme vrouw Cecile. Waarschijnlijk had je direct door wie ik werkelijk ben. Hoe ik werkelijk opgewonden raak. Je bleef maar doorvragen en bovendien werd je nuchter en dus nog scherper, ieder moment wat meer. Ik vertelde je eerst een beetje. Je werd opgewonden en vroeg meer. Nog een beetje liet ik los, maar je was niet tevreden en vroeg nog meer. Uiteindelijk vertelde ik je alles, gooide ik heel mijn hart open voor jou. Je werd heel erg opgewonden, zeg maar gerust bloedgeil. Je wilde met me naar bed. Maar je vervloekte de hoofdpijn die voor je dronkenschap in de plaats was gekomen. Ik haalde een pilletje tevoorschijn, vertelde dat het tegen een kater was. Maar ook een pilletje dat achteraf je korte termijngeheugen zou aantasten. Gretig nam jij het gele knoopje van me over en slikte het in. Alles gebeurde zo snel dat ik er niets aan kon doen. Het dingetje begon vrij snel daarna te werken. En jij ging met me mee en nu ben je hier, nog steeds..."

Een vaag beeld verscheen in haar gedachten. Ze hoorde onduidelijk muziek op de achtergrond en geroezemoes die van massa's mensen leek te komen. De Hoorn, dacht Cecile. Troebel maar duidelijk te onderscheiden zag ze een mannenhand met iets geels daarin. In een veggend beeld, zag ze een vrouwenhand voorbij schieten die het knopje eruit pakte, haar eigen hand aan de ring te zien. "Het is waar wat hij zegt", dacht de mooie vrouw. Ze sloeg haar ogen neer en keek nog eens naar haar borsten. Zou ik dit zelf toegelaten hebben?, vroeg ze zich af.

"Zeg, ik weet niet eens hoe je heet", begon ze met vragen. "François", antwoordde de man. "Vertel mij eens François", ging ze zacht verder, "vond ik het lekker wat er de afgelopen avond met me is gebeurd?" François leek na te denken en antwoordde toen: "In het begin was je bang, erg bang zelfs. Toch vroeg je me om steeds verder te gaan. Achteraf bekeken denk ik dat je vooral bang was voor jezelf. Hoe jij op geile situaties zou reageren". "En", wilde de vrouw met trillende stem weten, "hoe reageerde ik op geile situaties?" De man lachte innemend en zei niets. "Nou?", drong Cecile aan. François richtte zijn blik recht voor zich uit, naar het midden van haar lichaam. Zijn glimlach werd warm. Cecile begreep het niet. Ze drukte zo voorzichtig mogelijk haar kin op de borst om te zien wat er zo grappig aan het midden van haar lichaam was. Met een schok zag de mooie vrouw dat vocht, veel vocht uit haar was gekomen. Eerst geloofde ze niet wat ze zag, maar als vanuit het niets realiseerde de vrouw dat ze enorm opgewonden was, maar snauwde: "Is dat sperma? Komt daar jouw vocht van gisteravond uit mijn lichaam lopen?!"

François schudde ontkennend zijn hoofd. "Wil je me geloven dat ik gisteravond niet in je ben geweest? Heel die geile bedoening komt erop neer dat ik mijzelf heb afgetrokken terwijl jij daar maar hing en steeds geiler werd. Je vertelde me, nee gebod me, dat ik weg moest gaan. Jouw bevel was dat ik je daar zo machteloos en onbevredigd moest laten hangen. Sterker nog, je smeekte er gewoon om". Cecile herinnerde het zich plotseling. Niet de afgelopen avond, maar dat zoiets een van haar geile fantasieën was. Een hele avond te worden vastgeklonken, bittergeil en zonder ook maar wat te kunnen doen. Ze keek nog eens naar haar gesnoerde borsten en ze kreunde het uit. Ze werd zich heel erg bewust van het geil dat nu in grote hoeveelheden uit haar kut kwam zetten.

François zag dit en vroeg: "Gebeurt het weer met je?! Is het weer zover?" "Ooh jaa, ik ben zo, mhmmm. Ik ben zo geil, zo opgewonden. Haal me er nu maar af. Ik wil je, ik wil je in mijn kut, ik ben er nu aan toe!"

Onstuimig haastte de man zich naar de vastgebonden vrouw. De stoel viel kletterend op de grond. Cecile hoorde hem achter haar rug hijgen terwijl hij voorzichtig het tietentouw losknoopte. De vrouw hief een langgerekte kreun aan toen ze voelde dat het koord om haar grote borsten verslaptte. Ze had nooit durven vermoeden dat verlichting van pijn zo lekker kon zijn. Ze schudde met haar goddelijke lijf. Haar memmen sloegen naar links en rechts. Het bloed stroomde erin terug. "Ik wil ze zo graag aanraken", kreunde Cecile begerig. "Ik wil mijn borsten nu zo graag strelen, mhmmm". François drukte zich tegen de achterkant van de nog steeds uitgerekte Cecile aan. Zijn handen streelden de welvingen van haar lichaam; van net boven haar schaamstreek tot aan de onderkant van haar borsten. Haar adem stokte, snikkend moedigde ze hem haar borsten te beroeren. Met een zucht gaf François zich aan dit verlangen over. Voorzichtig om haar geen pijn te doen, liet hij zijn handen dansen op het zachte en gevoelige tietenvlees van de mooie vrouw. Ze gooide haar hoofd achterover. Haar welvende haar streelde François' wang. "Ooh ja, betast me voorzichtig", kreunde Cecile, "raak het allemaal maar aan. Ik loop helemaal leeg. Van de opwindning, van de overgave aan jou. Bevrijd me, ooh jaah..." De man had het niet meer. Binnen een oogwenk had hij zijn kleren uitgedaan en drukte kreunend zijn naakte onderlijf tegen Cecile's achterkant. De vrouw voelde zijn enorm opgezwollen penis tegen haar dijen glijden. "Alle mensen, is dat jou voorvocht of het mijne", steunde ze uit. "Ik, ik weet het niet", hijgde de man. "Aah toe, maak me los. Haal die knopen uit het touw, ik hou het niet meer!", smeekte Cecile.

Maar de duivel was in de man gevaren. Heel de nacht had hij gehoor gegeven aan de wensen van de steeds geiler wordende vrouw. Hij had alles gedaan wat ze hem vroeg; nu was het genoeg. "Nee!", siste hij met zijn tanden op elkaar, "het is genoeg. Nu ben jij het object van mijn opwindning". "Oooh!", kreunde Cecile in katzwijn. Ze rukte aan haar hand- en voetboeien. Deze gaven echter niet mee, François had zijn werk de afgelopen nacht goed gedaan.

Hij pakte zijn pik en leidde die van achteren tussen de dijen van de vrouw. Met zijn andere hand hield hij haar middel vast. "Nee, niet nu, niet zo", smeekte Cecile, maar François had daar geen boodschap aan. Zijn nagels drongen in haar middel. Op zijn tenen stootte hij zijn lichaam naar voren. Cecile zuchtte intens bij het binnendringen van het mannelijke warme vlees in haar liefdesgrot. Steeds dieper voelde de vrouw zich opgevuld worden. "Je zit er in, je zit in mijn kut!", gilte ze het uit en probeerde haar hoofd zover mogelijk naar achteren te draaien om hem te zien. François zat inderdaad in haar spleet. Hij voelde dat ze kleddernat was. "Ze was kleddergeil, alleen al door het feit dat ze hier vastgebonden tussen vloer en plafond stond!", schoot het door hem heen. Zijn tweede hand had aan haar middel houvast gevonden. Zwart draaide voor zijn ogen en helemaal buiten zichzelf begon de man aan een dierlijke neukpartij.

"Ooh ja, naai me, neuk mijn hulpeloze lijf", kraaide Cecile uit. Ze had zich overgegeven aan de botte lusten van een man die ze eigenlijk niet eens kende. Maar François hoorde dat al niet meer. De man was compleet overgeleverd aan zijn instincten. Met felle dierlijke schokken bracht hij zijn staaf in en uit haar geilwarme kut. Bij iedere stoot die hij maakte, slingerde haar geplaagde lichaam beschamend heen en weer. Geen enkel ander geluid was te horen dan het kletsen van zijn vochtige vlees op het hare, af en toe ondersteund door een intens gekreun en dierlijk gegrom. Cecile voelde zijn greep om haar middel verstarren. Hij ging klaarkomen. Nog feller werden zijn rukjes, nog krachtiger bonkte hij van achteren bij haar naar binnen.

François kreunde luid en drukte zo hard hij kon tegen Cecile. Bewegen deed hij niet meer. En toen, roerloos als beide lichamen een moment zo stonden, gaf de man een luide schreeuw en loosde zijn vocht in haar onderlichaam. Cecile voelde het sperma haar lichaam binnendringen. Zijn warmte welde in haar op. "Ooh jaah, laat je maar gaan. Geef je sperma in mijn lichaam, neuk me, laat je gaan!", kreunde de vrouw. Ze gaf zich over, wilde hem hebben, voor de rest van haar leven. Hevig nahijgend deed de man een stap naar achteren. Zijn al halfslappe lul gleed uit haar neuknaad. Cecile keek naar achteren en zag het met sperma en kutgeil besmeurde lulletje ielig voor François' lichaam hangen. Ze zag op de grond, tussen haar benen, een nat plekje.

Druppels die ze zoeven over haar schaamvlees voelde lopen, maakten het plasje groter. François raapte de stoel van de grond en ging er uitgebreid op zitten. "Oooh, dat was me even wat zeg", zuchtte hij uit. "Ja, dat kun je wel zeggen ja", antwoordde Cecile. Ze sloot haar ogen en vroeg zachtjes: "Maar je kunt me toch hier niet laten hangen? Ik sta hier al de hele nacht. En nu ben ik zo opgewonden als wat. Toe, haal me eraf en help me, alsjeblieft?!" Maar de man schudde zijn hoofd. "Nee Cecile, ik weet wat je lekker vindt, dat heb je me namelijk zelf verteld. Blijf jij zo maar even staan, ik ga naar boven". En zonder verder nog een woord te zeggen, stond François op en liep weg. Hij was zo vastberaden en bevredigd dat de vrouw niet eens moeite deed om nog wat naar hem te roepen. Het sluiten van de deur echode door de ruimte waarin ze verbleef.

Cecile huilde zachtjes. Niet van verdriet, maar van de onmacht om ook maar iets met haar opwindung te doen. Ze dwong zichzelf niet over haar situatie na te denken, zeker niet over hoe ze erbij stond. Dat zou het alleen maar erger maken. Toch lukte dat niet erg. De geilkriebels hadden zich in haar onderbuik vastgehaakt en de lekkere plekjes in en om haar kut leken wel in brand te staan. Heel haar leven was ze een intelligente vrouw geweest, maar ze had een dom lichaam vond ze zelf. Ze was inderdaad gezegend met grote borsten en een wulpse kont. Iedere heteroman bekeek haar op deze manier, benaderde haar zoals ze eruit zag. Geen enkel eerste contact met mannen werd gelegd om het feit wie ze was, hoe ze dacht. Net uit haar puberteit, maakte deze uiterlijke beoordeling haar opstandig. Ze ging overal tegenin en kleepte zich als punker. Ze ging studeren, vrouwenstudies natuurlijk, en bezocht regelmatig vrouwencafés. Talloze lesbische affaires had ze achter de rug. Aanvankelijk dacht ze daar haar heil te kunnen vinden. Maar met het groeien van haar persoonlijke ontwikkeling, begreep ze dat potten haar op dezelfde manier benaderden, alleen een stuk subtieler dan mannen. Een half jaar had ze nodig gehad om hier over heen te komen. Daarna accepteerde ze wie ze was en wat ze allemaal in huis had. Ze ging het gebruiken. Ze leerde op de juiste momenten het domme vrouwtje te spelen, om op de juiste momenten vernietigend toe te slaan als een onafhankelijke vrije vrouw.

In zakelijk opzicht - ze werd vertegenwoordigster van staal en staalproducten - ging het haar opeens voor de wind. Ze kreeg met al haar opwindende attributen en bijbehorend gedrag, haar leven in de hand. En Cecile ontdekte in zichzelf dat ze daar opgewonden van werd. Uiteindelijk kreeg ze een vriend, Rob. Toch kon ze haar gedrag voor Rob niet veranderen. Nu pas, hangend tussen plafond en vloer, realiseerde ze zich dat haar vriend daaraan kapot ging. Dat was natuurlijk de reden dat hij het had uitgemaakt. Een nieuwe golf van opwinding overspoelde haar. Ze had Rob's leven verwoest. Aan de ene kant vond ze het heel erg voor hem, maar toch... De kracht die daarvoor terugkreeg was zo heerlijk zoet, weemakend en bittergeil. De mooie vrouw rilde. "Laat me hieruit!", gilte ze in opperste opwinding. Ze wilde zichzelf betasten, bevoelen, aanraken, liefhebben. Maar François reageerde niet. Haar gedachten kwamen uit bij de man die haar hier had opgesloten. Het was een leuke vent. Maar bovenal was het een man die haar begreep, en die wist hoe hij haar moest aanpakken. Cecile voelde zich kwetsbaar, daar naakt tussen plafond en vloer. Met haar iets gespreide benen die ze verder niet kon bewegen, was het alsof haar kut een directe opening bood naar haar ziel. Eigenlijk was dat ook zo. Dat heerlijke kutje, die uitdagende kont en die hoerige borsten van haar, dat waren attributen waar de wereld om vroeg. Die offerde ze om de wereld te krijgen. En François? François temde haar, deed precies waar hij zin in had. En dat maakte haar zo geil, zo enorm opgewonden...

Cecile schrok op uit haar gedachten door de deur die van het slot werd gehaald. François liep recht op haar af. Hij keek haar onbewogen aan. In zijn linkerhand had hij een mes. De spanning welde in de mooie vrouw op. "Wat gaat hij doen?", schoot het door haar heen. "Ik ben machteloos, weerloos, ooh jesus..." Ze zag de man een stoel pakken, niet-begrijpend keek ze hem aan. François negeerde haar en ging op de stoel staan. Met een welgemikte haal sneed hij het touw van haar polsen. Cecile kreunde van verlichting en masseerde meteen de pijnlijke plekken. Ook haar voeten werden van de boeien ontdaan. Cecile bewoog van het ene op het andere been om ook daar het bloed weer te laten vloeien. Even liet François haar begaan. Maar al snel nam hij haar in zijn armen, nog steeds zonder een woord te zeggen. Hij droeg haar de ruimte uit, de trap op en legde haar in zijn slaapkamer op het bed.

Ze wist niet wat hij ging doen, maar met geloken ogen keek ze hem aan. Ze hield van hem, dat was haar wel duidelijk geworden. Hij mocht met haar doen wat hij wilde, ze gaf zich aan hem over. Voorzichtig streek hij haar pijnlijke plekken. Cecile luisterde naar zijn ademhaling en concentreerde zich op zijn aanrakingen. Het voelde goed, het voelde vertrouwd en veilig. En een moment later vreeën ze, met liefde, met respect voor elkaar. Omdat ze elkaar kenden...

RdW